

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

Qεπίτιμος σύμβουλος Κρατήρωφ, λυγνός και αδύνατος, σαν τὸ κοντάρι τοῦ Ναυαρχείου, ἐπροχώρησε ἔμπρὸς και ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Ζμύχωφ, εἶπε :

— Ἐξοχώτατε! κινούμενοι και συγκεκριμένοι ἐξ ὅλης ψυχῆς ἀπὸ τὴν μακροχρόνιον ἀρχηγίαν σας και τὰς πατρικὰς φροντίδας σας . . .

— Ἐπὶ δεκαετίαν και πλέον, τοῦ ἐσφύριξεν ὁ Ζακούσκιν.

— Ἐπὶ δεκαετίαν και πλέον, ἡμεῖς, οἱ ὑφιστάμενοί σας κατὰ τὴν ἀξιοσημείωτον δι' ἡμᾶς . . . δηλαδή . . . ἡμέραν, προσφέρομεν εἰς τὴν ἐξοχότητά σας, εἰς ἔνδειξιν τοῦ σεβασμοῦ και τῆς βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης μας, τοῦτο τὸ λεύκωμα, με τὰς προσωπογραφίας μας και εὐχόμεθα ὥστε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ σημαντικοῦ βίου σας και πέραν, μέχρις αὐτοῦ τοῦ θανάτου, νὰ μὴ μᾶς ἐγκαταλείψετε . . .

— Μὲ τὰς πατρικὰς συμβουλὰς σας, εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας και τῆς προόδου . . . — ἐπρόσθεσεν ὁ Ζακούσκιν, σκουπίζων ἀπὸ τὸ μέτωπόν του τὸν ἐν ἀκαρεῖ ἐκχυθέντα ἰδρωτᾶ· εἶχε μεγάλην, ὡς φαίνεται ἐπιθυμίαν νὰ ὁμιλήσῃ και, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εἶχε ἔτοιμον τὸν λόγον.

— Ἄς κυματίξῃ — εἶπε καταλήγων — ἡ σημαία σας ἐπὶ μήκιστον εἰς τὸ στάδιον τῆς μεγαλοφυΐας, τῆς ἐργασίας και τῆς κοινῆς αὐτοσυνειδήσεως!

Εἰς τὸ ἀριστερόν σουφρωμένον μάγουλον τοῦ Ζμύχωφ ἐκύλισεν ἐν δάκρυ.

— Κύριοι! — εἶπε με τρεμουλιαστήν φωνὴν — δὲν ἐπερίμενα, δὲν ἐφανταζόμην, ὅτι θὰ ἐορτάσετε τὸ σεμνόν μου ἰωβηλαῖον . . . εἶμαι συγκινημένος . . . πολὺ μάλιστα . . . τὴν στιγμὴν αὐτὴν δὲν θὰ τὴν λησμονήσω μέχρι τοῦ τάφου μου και, πιστεύσατε . . . πιστεύσατε, φίλοι μου, ὅτι κανεὶς ἄλλος ὅσον ἐγὼ δὲν θέλει τὸ

καλόν σας... Καί ἂν συνέβῃ καὶ τίποτε καμμιά φορά, πάλιν ἦτον διὰ τὸ καλόν σας...

Ὁ Ζμύχωφ, πραγματικὸς σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας, ἐφιλήθη μὲ τὸν ἐπίτιμον σύμβουλον Κρατήρωφ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπερίμενε μίαν τέτοιαν τιμὴν καὶ ἐχλώμιασε ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Ἔπειτα ὁ προϊστάμενος ἔκαμε χειρονομίαν, ἡ ὁποία ἐσήμαινε, ὅτι ἀπὸ τὴν συγκίνησιν δὲν εἰμπορεῖ νὰ μιλήσῃ καὶ τὸν ἐπῆρε τὸ κλάμα, θαρρεῖς, πῶς γιατί δὲν τοῦ χάρισαν ἀκριβὸν λεύκωμα, ἀλλ' ἀπεναντίας τοῦ τὸ ἔπαιρναν... Ἔπειτα, ἀφοῦ ἠσύχασε λιγάκι καὶ εἶπε μερικὰ ἀκόμη γλυκὰ λόγια καὶ ἔδωσε νὰ τοῦ σφίξουν τὸ χέρι, ὑπὸ τὰς ζωηρὰς ζητωκραυγὰς τῶν ὑπαλλήλων, κατέβη κάτω, ἐκάθησε εἰς τὸ ἀμάξι καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ εὐλογίας, ἀνεχώρησε. Καθήμενος εἰς τὸ ἀμάξι, ἠσθάνθη μέσα εἰς τὸ στήθος του γείμαρρον ἀγνώστων μέχρι τοῦδε χαρμοσύνων αἰσθημάτων καὶ ἔκλαυσε ἄλλην μίαν φοράν.

* * *

Εἰς τὸ σπίτι τὸν ἐπερίμεναν ἄλλαις χαραῖς. Ἐκεῖ ἡ οἰκογένειά του, οἱ φίλοι καὶ οἱ γνώριμοι τοῦ ἔκαμαν μίαν τέτοιαν ὑποδοχὴν, ὥστε τοῦ ἐφάνη, ὅτι τῶντι εἶχε προσφέρει εἰς τὴν πατρίδα πολὺ μεγάλας ἐκδουλεύσεις καὶ ὅτι, ἂν δὲν ἦτον αὐτὸς εἰς τὸν κόσμον, μμμ... ἄσχημα θὰ τὰ εἶχε ἡ πατρίς! Τὸ γεῦμα τοῦ ἰωβιλαίου συνίστατο ὅλον ἀπὸ προπόσεις, λόγους, ἐναγκαλισμοὺς καὶ δάκρυα. Μ' ἓνα λόγον, ὁ Ζμύχωφ διόλου δὲν ἐπερίμενε πῶς αἱ ἐκδουλεύσεις του θὰ ἐξετιμῶντο τόσον πολὺ.

— Κύριοι! — εἶπε πρὸ τῶν ἐπιδορτίων — πρὸ δύο ὥρων μὲ ἀντήμειψαν, δι' ὅλα τὰ δεινά, ποῦ εἰς κάθε ἄνθρωπον συμβαίνει νὰ ὑποφέρῃ, εἰς ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ὑπηρετεῖ, οὕτως εἰπεῖν, ὄχι τοὺς τύπους, ὄχι τὸ γράμμα, ἀλλὰ τὸ καθῆκον. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὑπηρεσίας μου εἶχα πάντοτε ὡς ἀρχὴν μου: ὄχι τὸ κοινὸν δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ ἡμεῖς διὰ τὸ κοινόν. Καὶ ἔλαβα σήμερον μεγίστην ἀμοιβήν! Οἱ ὑφιστάμενοί μου μοῦ προσέφεραν λεύκωμα... Ἰδού αὐτό! Εἶμαι συγκινημένος.

Τὰ ἐορτάσματα μοῦτρα ἔσκυψαν καὶ ἤρχισαν νὰ περιεργάζωνται τὸ λεύκωμα.

— Ἐμορφο λεύκωμα! — εἶπεν ἡ Ὑλία, ἡ κόρη τοῦ Ζμύχωφ. Πενήντα ρούβλια, νομίζω, πῶς θ' ἀξίξῃ. Τί ἔμορφο ποῦ εἶνε! Μπαμπᾶ, νὰ μοῦ τὸ δώσης ἐμένα — ἀκούς; Ἐγὼ θὰ τὸ φυλάξω... Τόσο ὠραῖο ποῦ εἶνε!...

* * *

Μετὰ τὸ γεῦμα ἡ Ὑλία ἐπῆρε εἰς τὸ δωμάτιόν της τὸ λεύκωμα καὶ τὸ ἔκλεισε εἰς τὸ συρτάρι. Τὴν ἄλλη μέρα ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τοὺς ὑπαλλήλους καὶ τοὺς ἐσκόρπισε κατὰ γῆς, εἰς τὴν θέσιν των δὲ ἐτοποθέτησε τὰς συμμαθητρίας της. Αἱ ὑπηρεσια-

καὶ στολαὶ ὑπεχώρησαν εἰς τὰς λευκὰς πελερίνας. Ὁ Κόλιας, ὁ υἱὸς τῆς αὐτοῦ ἐξοχότητος, ἐσυμμαζεύσε τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἐμπογιάτισε τὰ φορέματά των μὲ κόκκινη μπογιά. Εἰς ὅσους δὲν εἶχαν μουστάκια τοὺς ἐξωγράφισε πράσινα καὶ εἰς ὅσους δὲν εἶχαν γένεια τοὺς ἔβαλε κανελλιά. Ὅταν δὲν εἶχε πιά τί νὰ βάψῃ, ἔκοψε ἀπὸ τὲς φωτογραφίαις ἀνθρωπάκια, τοὺς ἐτρύπησε τὰ μάτια μὲ καρφίτσα καὶ ἄρχισε νὰ παίζει τοὺς στρατιώτας. Ἀφοῦ περιέκοψε τὸν ἐπίτιμον σύμβουλον Κρατήρωφ, τὸν ἔστερέωσε ἐπάνω εἰς ἓνα κουτὶ ἀπὸ σπύρτα καὶ μ' αὐτὰ τὰ χάλια τὸν ἔφερε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατέρα του.

— Μπαμπᾶ, ἓνα ἄγαλμα! Κῦτταξε!

— Αἶ, καλὰ, πήγαινε, μερμπαντάκο, δεῖξε το τῆς μαμᾶς σου. Ἄς τὸ ἰδῆ κ' ἡ μαμά.

[Ἐκ τοῦ Ρωστικοῦ]

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΝΕΡΑΪΔΕΣ

Τ' ὠχρὸ φεγγάρι ποῦ ὄλο λυώνει
 ῥίχνει στὴ γῆ γλυκὲς ματιές·
 στὰ θεόρατα βουνὰ ξαπλώνει
 τ' ὠχρὸ φεγγάρι, ποῦ ὄλο λυώνει,
 ὀμίχλης κάτασπρο σεντόνι
 στὴ λίμνη καὶ στὴς ῥεμματιές.

Κ' ἡ λίμνη, σὰν ἀποσταμένη,
 μέσ' ἔστων βουνῶν τὴν ἀγκαλιά,
 κοιμᾶται ἐρωτικὰ γερμένη
 ἡ λίμνη, ποῦν' ἀποσταμένη,
 κ' ἡ αἶθρα ἡ δροσολουσμένη
 τήνε χαϊδεύει μὲ φιλιά.

Μὰ δταν διπλώσουνε τ' ἀγέρια
 τὸ μεσονύχτι τὰ φτερά
 μέσ' ἀπ' τῆς λίμνης τὰ λημέρια
 δταν διπλώσουνε τ' ἀγέρια,
 Νεραΐδες βγαίνουν, πιάνουν χέρια,
 στήνουν χορὸ μέσ' ἴστα νερά.

Μέσα ἴστῆς λίμνης τὴ γαλήνη
 μακρὰ ὁ χορὸς τοὺς ἀντηχεῖ,
 τὸν ὕπνο τότε ἡ λίμνη ἀφήνει
 μέσα στὴν τόση τὴ γαλήνη
 κι' ἀρχίζει τὸν χορὸ κ' ἐκεῖνη
 μὲ κῦμα καὶ μὲ ταραχή.

Κ' ἡ μάννες, δπου νυσταγμένες
 κουνοῦν κλαψάρικα παιδιὰ,
 τὰ νανουρίζουν ἢ καυμένες —
 μαννοῦλες ποῦναι νυσταγμένες :
 — « Νάνι, καὶ βγαίνουν θυμωμένες
 Νεραΐδες στὴν ἀκρογιαλιά. »

[Νικομήδεια]

Κ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ